

בס"ד. טבלת-סיכום לקו"ש חלק כ"ח, פינחס א' – חלק, גורל, וירושה

		חלק	גורל	ירושה
1	ג' אופנים בחלוקת הארץ	"לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעיט וגו'" – חלוקה ע"פ שכל.	"אך בגורל יחלק הארץ" – חלוקה ע"פ גורל (למע' מן השכל).	"ונתתי אותה לכם מורשה – ירושה היא לכם" ירושת הארץ.
2	ג' אופנים בהקשר בין ישראל לה' (שנק' נחלת ה')	אשרינו מה טוב חלקנו,	ומה נעים גורלנו,	ומה יפה ירושתנו.
3	ביאור הענין:	ע"ד מכר – שתלוי בכסף הלוקח (המקבל) – חלקנו הוא הקשר שבאה בתור שכר על קיום המצוות – אתעדל"ת.	ע"ד מתנה – שבאה מצד רצונו הטוב של הנותן – גורלנו הוא הקשר שבאה בתור מתנה מהקב"ה בטובו בחן וכו' – אתעדל"ע.	ירושה הוא למע' מחלק וגורל. בחלק (מכר) יש מציאות מקבל, בגורל יש מציאות שמשפיע להמקבל, בירושה, הירוש עומד במקום המוריש – שאין מציאות זולת ואינו מקבל שום דבר – יש רק מציאות א' (כביכול).
4	ובכללות:	המשכה שבאה ע"י עבודת האדם.	ההתקשרות שבאה מצד זה שבחר בנו מכל העמים (בחירה אמיתית אינה מצד מעלת הנבחר אלא מצד רצון הבוחר) – למע' מן השכל.	
5	בעומק יותר:	חלק הוא הקשר, לא רק מצד עבודת האדם, אלא גם מצד זה שיהודי הוא חלק אלוקה ממעל, בנים לה', (אבל בזה עדיין מודגש מציאות הבן, זה קשר שע"פ טעם).	גורל הוא למע' גם מזה (חלק אלקה, ובנים) לפי שכנ"ל הוא עדיין קשור עם מציאותו של היהודי שהוא חלק אלוקה או בן, משא"כ גורל הוא הקשר אך ורק מצד רצונו של הבוחר – הקב"ה.	
6	לסיכום:	חלקנו – התקשרות עם אלקות ע"י שהקב"ה מצמצם א"ע שעבודת ומעלת המטה יתפסו אצלו מקום, ומצמצם א"ע בתואר "אב" שיש לו בן.	גורלנו – ההתקשרות עם אלקות באופן שמציאות היהודי אינה תו"מ, ואעפ"כ בוחר בה, אבל זה מציאות שחוץ ממנו (שהרי בחירה אינו יכול להיות בעצמו).	ירושתנו – ההתקשרות עם אלקות ע"י שנעשים כביכול חד עם הקב"ה, ישראל וקוב"ה כולא חד.
7	ג' תקופות	לפני מ"ת – אכן נקראו בנים, והי' ניכר בגלוי מעלתם על או"ה, אבל הי' תלוי בעבודה שלהם, ומוגבל לפי"ע כח הנברא.	במ"ת – ובנו בחרת מכל עם ולשון, ולאחרי מ"ת, שנתן לנו את תורתו, יש בעבודת קיום התומ"צ כח הבורא.	לע"ל – לאחרי גמר קיום התומ"צ, נתגלה מעלתם העצמית – ענין הנחלה – שישראל הם חד עם עצמותו ית' (כביכול)*.

(* ולפי"ז מובן סיום המשנה – "עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק ש"י עולמות, שנא' להנחיל אוהבי יש", ופי' הרמב"ם, יש הוא "מציאות התמידית אשר אין לה תכלית" (יש האמיתי) – שיהודי נעשה חד עם יש האמיתי, ולכן מדייק להנחיל, שהרי זהו ענין הירושה, כנ"ל בפנים בארוכה.

ולפי"ז מתורץ למה סיים הרמב"ם את מנין המצוות שלו עם מצוות נחלות, שהרי זהו שלימות ושכר העבודה כשמגיעים לדרגת ירושה – חד עם קוב"ה (שלמע' גם מענין הבחירה). ולכן מצטט הרמב"ם מהפסוק (רק) "איש כי ימות וכן אין לו", להדגיש שמדובר בדרגה שלמע' מאב ובן, אלא בשרשם העצמית של ישראל, ששם אינם ב' מציאויות נפרדות (אב ובן) אלא ישראל וקוב"ה כולא חד.